

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. X. Præcipuæ virtutes, in quibus feruor perfectioq[ue] tyronu[m]
consistit & quibus illi dotibus ornati esse debeant, vt ad professionem &
vota admitta[n]tur

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

Nu. 13. 31.

k. cap. 14. 7.

scriptum tentare, in odis & rationibus supra indicatis: ita tamen, ut cum repugnantiâ aliquâ, aut difficultatē aduertent, quæ perfectionē impedit, contra generoso ac robusto eam aggrediantur, ut vincat. Non debes esse licet decem illi exploratores ad terram Promissionis missi, qui solo aspectu habitantium in ea tantum conceperunt timorem, ut dicerent: *i Nequaquam ad hunc populum valemus ascendere quia fortior nobis est: & ita populum scanzarunt, ut cogitaret melius esse reverti in Aegyptum: sed potius imitari debes reliquos duos qui cum eisdem missi fuerant, k. Josue & Caleb, qui contra tantum animi & fortitudinis receperant, ut populum exhortarentur & animarent ad insigne illud cæptum viriliter aggrediendum, in virtute Dei, cum certa spe victoria. Cum igitur mente & cogitatione aspexeris religiose vias difficultates: non debes paulillo esse animo: neque enim tu es, qui sis eas devicturus; sed ipse Deus, in quo fiduciam tuam debes collocare: cuius omnipotentia debes te ipsum animare; totumque tuarum potentiarum & sensuum populam excitulare, ad huiusmodi tuos hostes aggrediendos, cum certa spe, quod victor sis evasurus.*

CAPUT X.

PRÆCIPUÆ VIRTUTES IN QUIBUS FERVOR Perfectionis, Typorum consistit: & quibus illis donibus ornati esse debeant, ut ad Professionem & vota Religionis admittantur.

FYRONES, qui vitam novam magno fervore ac perfectione capiunt auspiciari: merito debent suos oculos conijcere in perclarum quoddam eius exemplar, quod Ieremias Propheta depinxit, cum iuvenem quendam instrueret in rebus omnibus quæ ad Divini obsequij Professionem spectant: respiciebat enim ille (sicut S. Hieronymus) Prophetico spiritu Evangelicam perfectionem, quam primævani Christiani erant sectaturi; & quam nunc Religiosi sectantur. Ita igitur loquitur: *Novi diluculo, multa est fides tua. Pars mea Dominus, dixit animus meus propterea expectabo eum. Bonus est Dominus sperantibus in eum, anima querens Dominum. Bonum est praestolari cum silentio salutare Dei. Bonum est viro cum portaverit onus ab adolescentia sua. Sedebit solitarius, & succabit: quia lenavit se super se. Poneret manus suas in faucibus suis, sicut abitur opprobrii. Verba hæc summa quedam sunt Religiosorum exercitiorum à principio Vocationis usque ad eius cultum. Quæ etsi ad vitam dirigantur, non proprie ea excluduntur femina: quia in eis significatur virilis animus, ad egregium facinus adeo necessarium siue in viro sit, siue in femina; siue iuvenis, siue*

a Th. 1. 1. 2.
Euangelica
perfectio
primorum
Christianorum.

facit, qui illud aggreditur. Cuius maior excellentia & præstantia cõsistit in Heroicis actibus trium virtutum Theologicarum; FIDEI, SPES, & CHARITATIS; quarum dux est ipsa Fides. De qua Ieremias loquens cum Deo, & cum anima ait: *Novi diluculo, multa est fides tua.* Quasi dixerit: primum & ante omnia novi, Domine, magnam tuam fidelitatẽ, quam servas in ijs, quæ promittis, adimplendis. Et similiter novi, ò anima, magnam esse fidem tuam, quæ rebus omnibus huius mundi renunciaſti, vt perfectius Deo tuo seruires. Et quomodo non tribuetur magnæ fidei, quod deserueris parentes, fratres, & cognatos; diuitias, & omnes possessiones; vt eum sequaris, quem oculis non vides; & renuncies rebus omnibus præsentibus, & quæ videri possunt; propter futuras, & quæ non possunt videri? Hæc fides, vt ait Apostolus, b *Abramam fecit æterna laude dignum, cum egressus est è terra sua, vt obediret Deo; & Moysen, cum potius elegit affligi cum populo Dei, quàm esse in honore apud Aegyptios, quia inuisibilem Deum, tanquam videns sustinuit.* Hæc eadem fides splendet in ijs, qui mundum deserunt, vt impropetia Christi amplectantur: quasi, vt inceperunt progrediantur, æterna sient gloria digni. Novitius igitur intelligat, ad se pertinere sententiam illam Habacuc Prophetæ, cuius & Apostolus sæpe meminit. e *Iustus ex fide vivit* nam, vt hæc initium dedit eius in Religionẽ ingressui; ita eadem ipsum in Religionẽ conseruabit. *Fides*, eius debet esse, in tentationibus clypeus, in tristitia solatium, leuamen in laboribus, ac dux in suis omnibus operibus. Et quemadmodum seculares ex suis viuunt patrimonijs, & hæreditatibus; ita Religiosus viuere debet ex patrimonio; *fides* ac veritatũ, quas illa docet, ad ipsius vitæ gubernationẽ. Quæ sæpè debet studere, vt illa magnis sui ipsius augmentis proficiat & crescat.

ACTVS hic FIDEI valde perficitur actũ CHARITATIS, quæ Diuinam vocationem acceptat ex amore, quem habet erga Deum: statuens, accipere eum in hæreditatem & possessionem suam, hoc est enim, quod significant verba illa Ieremias: *Pars mea Dominus, dixit anima mea.* Quæ explicans S Hieronymus, dicit ipse Dominus pars eius est, cuius amore omnia terrena despiciunt; & ipsum solum præ omnibus habere eligit. Deseruit patrem suum; accipit verò Deum in patrem; deseruit diuitias & possessiones, & accipit Deum in possessionem ac diuitias; deseruit omnia, quæ erant in mundo: & pro eis omnibus accipit ipsum Deum. Dicens cum Dauide: d *Defecit caro mea, & cor meum præ amoris magnitudine Deus cordis mei, & pars mea Deus in æternum. Quid enim mihi est in celo? & à te quid volui super terram?*

Ex hoc aded inflammato amore, qui nihil nisi Deum ipsum velit, heroicæ spes oritur: cuius scopus est ipsemet Deus *Propterea, inquit, expulso eũ, quam bonus est Dominus sperantibus in eum! anima quærens eum!* Qui res omnes creatas & seipsum deseruit, non debet confidere in creaturis, neque

1.
De Fide,
S. Hiero. ibi.

b Heb. 11. 8.
: 4.

c Habac. 2. 4.
Roma. 1. 17.
Galat. 3. 12.
Heb. 10. 38.

2
De Charitate.
Fides charitate perficitur.

d Ps. 42. 25

3.
Eccl. 3. 2.

c. 1. 40. 31.

Fin Psalm.
104. 41S. Bonn. O
pisc. de. 7. 3.
vini itine
6. dist. 6g. Sermon in
Psalm. 21. 6.
S. serm. 2.
ad Fratres
in fine.1.
Veritas.
2.
Frequentia
3.
Perseuerantia.

in viribus suis; sed in solo Deo. Et quod potissimum sperare debet, est possessio ipsiusmet Dei, relinquens cetera Diuinae providentiae. Hae spes debet esse totum eius solatium & thesaurus: & eidem inniti debet tota eius fortitudo. Nam vt Isaias ait: *e Quae sperant in Domino, mutabuntur: fortitudinem assument pennae: sicut aquila, current. & non ambulabunt, ambulabunt. & non deficient.* O Propheta sancte: si omnes, qui sperant in Domino volabunt, current, & ambulabunt: quo peruenient? aut quid quaerent? nam qui volat, current, aut ambulat: aliquid quaerit; & vt aliquid obtineat, inouetur. Quis autem est, nisi ipsemet Deus: quem Religiosus omnibus suis cogitationibus, verbis, & operibus perpetuo quaerere debet; non aliud spectans, quam ipsius Dei gloriam eiusque voluntatis executionem, & in eius Diuino, amore incrementum. Nam etsi decreuerit, Deum accipere in parte hereditatis suae; eumque iam secum habeat. Nam vt S. Augustinus dixit: sine fine est quaerendus, qui sine fine est amandus. Ac propterea dixit Dauid *Quaerite Dominum, & consueti manum: quaerite faciem eius semper.* quod si quaeras, qua via quaerere illum debeas? dico: quaerendum esse tribus praedictis virtutibus. *Fides* enim illum manifestat; *Spes* delectat; *Charitas* amplectitur. *Fides* per meditationes & considerationes agnoscit Dei praesentiam in omni loco, & in rebus omnibus. *Spes* suspirat in orationibus, gemitque cupiens, illum semper habere secum. Et *Charitas* feruens amoris & gaudij actibus cum ipso Domino vititur, & in solo ipso requiescit quasi in vnico suo & ultimo fine, animaque suae centro. Intelligat ergo Tyrone ad Religionem venire, vt solum Deum in ea quaerat; non seipsum, aut commoditates, aut vt hominibus placeat, sed soli Deo: & vt eius purissimum exerceat amorem. Hic intentionum suarum & votorum scopus esse debet. Religioe Congregationis pars esse cepit De qua S. Bernardus intelligit illud Dauidis: *Hae est generatio quaerentium Dominum: quaerentium faciem Dei.* Iacob: eo quod eius diuino obsequio sint consecrati cum perfectione: quaerentem eo consistit, vt quaerant veraciter, frequenter, ac perseueranter. *Veritas* est illi non aliud quaerunt tanquam illum; non aliud praeter illum; nec aliud pollicentur: quod ad ipsius gloriam non possit dirigi. *Frequentia* generatur frequenter in petitione considerationum, orationum, suspiriorum, desideriorum piorum, & affectuum, quibus spiritus in Dei conspectu constituitur; & in ijs, quae Deo placeant, libenter occupatur. *Perseuerantia* apparet: cum nec ipsa exercitia relaxant, nec dilationibus, aut moris, & contradictionibus exurgentibus delectantur, aut deficient. Qui enim Deum quaerit oportet esse longanimitatem & patientem. Propterea enim Ieremias addidit: *Bonum est cum silentio pro solari saluare Deum, non murmurando, aut conquerendo, quod tardius, quam cuperet, voti compos fiat.* Perfectio, a. non vno die obtinetur, nec ipso tantum anno Tyrocini; nec Deo tempus est praescribendum; sed vt Iohannes

in silentio & spe sui fortitudo nostra, donec Deo Domino nostro aliter faciendum videatur.

§. 1.

VT quis ad excellendam perfectionem ascendat opus est cursum multo ante inchoare. Ac propterea statim Propheta adiecit: *Bonum est viro, cum portauerit iugum ab adolescentia sua.* Omni enim dubio procul, refert plurimum; quod intrantes in Religionem fuerint ab adolescentia bene propensi ad actiones virtutum, & iugum diuinæ legis tollendum: hoc enim tolet esse iudicium, quod velit Deus, eos ferre iugum vitæ Religiosæ: vt supra est dictum. Hoc consilio vsus est Nabuchodonosor Rex cum iussit a Præposito Eruochor, vt introduceret de filiis Israël, & de semine regio pueros, in quibus nulla esset macula decoros forma, & eruditos omni sapientia, & doctos disciplina; & doceret eos literas, & linguam Chaldaeorum. Et constituit eis Rex Annos per singulos dies de cubili suis, & de vino, vnde bibebat ipse. v. nutriti tribus annis postea starent in conspectu Regis, eiq; ministrarent. Hunc in modum vult Christus Dominus Præpositos Religionum, qui sunt Præpositi sectantium castitatem, eligere adolescentes, sive Religioni aptos. Quæ aptitudo etsi præcipue in vocatione consistat, quæ ipsimet Dominus eos eligit, & ad eam vocat: ea tamē vocatione supposita, non est alienum, sed valde commodum, optare, eos habere magnas dotes naturalis nobilitatis, puritatis, sanitatis ingenij, memoria prudentiæ; & super omnia magnam propensionem ad actiones virtutum ab ipsis teneris annis: & vniuersim, reliqua naturalia habeat, quæ ipsa Religio eis præbere non potest; ac proinde bonam aptitudinem ad disciplinas, & virtutes in quibus Religio potest eos adiuuare. Postquam autem eos elegerint, conandum est, spatio trium annorum toto se tempore Probationi assignato, eos docere leges & consuetudines, quas debeant perpetuo seruare; eosq; alere pane & vino doctrinæ, ac perfectionis Evangelicæ; quæ ipsimet Christus Dominus docuit: & exercuit. Donec in his omnibus bene instructi, ingredi possint ad præsentiam sui Regis celsissimæ, offerentes tria vota seque; dedicantes ad eius exactum obsequium in omnibus, quæ ipse iusserit. Et tales, vt plurimum solent esse insigniores Religiosi, quos ipsa Religio præ alijs exornat: valde. n. apte illis conuenit iugum vitæ Religiosæ, cum illud à iuuentute sua suscipiunt, & quando ab ipsa infantia bene propensi fuerunt, ad vitæ Christianæ iugum portandum. Ac propterea S. Basilus ait: Quando quis petit, admitti in Religionem: multum referre, examinare & intelligere propensiones, & exercitia, quæ in sæculo habuerunt: eum in modum, quo Christus Dominus noster audiens cuiusdam adolescentis bonas propensiones, quia *omnia mandata custodiuerat à iuuentute sua*, eum vocauit, vt relicto sæculo, ipsum sequeretur. Nam, qui ab infantia ad malum propensi, prauas suas propensiones sunt secuti, difficilius eas deserunt, & omnino mutantur. Quod si aliqua mutatio ex feruore tyrocinij

B b b 2

oritur

hisa. 30. 15

1.

Vide rom. 1.
1ra c. 2. c. 7

a Dan. 1. 3

Reg. 10. Et
5. ex Ensi.

b Matt. 19.
20.

oritur paulò post torpori locum dantes, subitò praua illa propensio reuilescunt, quæ quodam modo erant connaturalis. Quamuis nõ properea semper (ait idem sanctus) reijciendi tales sint, sed probadi exercitationibus vehemèntioribus; nullũ enim vitium aded est natura familiare, quod non vincatur Dei timore, magnaq; diligètia, adiuuante gratia Diuino. Quod si probationibus adhibitis, aduertentur illi rebelles iugiq; Religiosi hostes, licet illi, de quibus dixit Ieremias: *c. à saculo confregisti iugũ meũ, rupisti vincula mea. & dixisti: non seruiã, nec alteri me subijciam.* Tales in quã, nõ sunt apti pro religione: quæ obedientiæ ac subiectioni innititur: ideoq; sunt tempestiuè dimittendi. Si enim adhuc Tyrones iugũ Religionis horret: quid facient, cõ multos annos maiore accipiet libertate? De sancto Frãisco fertur quod noluerit suæ Religionis habitũ viro cuidã petenti dare, ed quodd iustus, hactenã quandam more inuerso placitate, valde restiterit. Ex ea enim repugnantiã deducebat sanctus ille, quantam in rebus alijs postea esset habiturus.

2.

SUPPOSITA hac bona propensione naturali, ad iugum Religionis potandum, addit Propheta Ieremias de eodem adolescente: *sedebit solitarius, & tacebit: quia leuauit se super se.* In qua sententia tres insinuat præclaras proprietates: quod scilicet sit amans quietis, & solitudinis; silentij & contemplationis: quia se super seipsum eleuat. Pro cuius maiori declaratione aduertit S. Gregorius Nazianzenus: tria esse naturalis constitutionis ac propensionis genera in hominibus: duo quidem extrema contraria: vnam vultu insignem, quod tenet medium. Aliqui enim natura sunt timidi, ac pusillanimes; desides & abiecti cordis, & ad aded modicum apti, vt nunquam alperent ad eleuandum se supra seipsum; sed abiecta suæ naturalis constitutionis gressu se semper accommodent. Et exterius quidem sunt quieti, ac tranquillissimi: id tamen non ex virtute, sed ex desidia & ineptitudine ad aliquid bene gerendum, prouenit. Amant solitudinem: quia timidi sunt, & pusillanimes; nec agere nouerunt cum alijs, præcipuè qui sint alicuius momenti: quod sunt natura melancholici, aut scrupulosi, aut rudes valde, & stupidissimi. Quod si tacent: id faciunt propter ignorantiam: qui non sciunt ad rem loqui; aut quod dicant, non occurrit: iuxta illud Ecclesiastici: *d. Est taceret habens sensum loquere.* Hos (ait S. hic Doctor) nunquam esse, nec valde improbos, nec valde bonos; qui non nocent alijs, neque prodesse norunt: quia etsi non sint dedecori suæ Religionis, tamen nec honori eidem sunt quædam in bono, quam in malo, sunt quasi aqua tepida, parumque ad Religionem apti, pro officijs, aut occupationibus alicuius momenti. Alij contra natura sunt audaces, proiecti, & arrogantes: qui libenter erigunt se supra se ad maiores, quã illorum captus ferat: idque non ex virtute, aut prudentia, sed ex emeritate, arrogantia, & superbia: superbiorum enim est proprium

c. Ier. 2. 20.

Hom. demo.
destra habenda in dispu.

d. Eccl. 20. 6.

capere alijs videri plus, quam reuera sint; sibi que tribuere plura, quam habeant; seque ultra id, quod possunt, erigere. Et hi natura sunt vt plurimum inquieti tumultuati; qui libenter ad varia prodeunt, in res varias se immittunt, & cum omnibus garrunt: quia plus in eis passionum impetus impetum, quam rationis dictamen. Quod si huiusmodi defectus oriantur ex ingenio duro & obstinato, sunt valde perniciosi, contra finem, & scopum Religionis. Ad propterea Sanctus Basilius ait diligenter attendendum esse: an qui Religionem petit, consilio sit instabili, & ad constituendum quiduis intrambit partem præcipiti: nunc scilicet hoc, nunc illud. Talem autem non esse ad emittenda vota admittendum; eò quod credibile sit non perseveraturum; & si inquietus sit ac temerarius, reliquos turbaturum, & unionem religiosam discissurum; quod si aded erit garrulus, vt e linguam suam frangere non possit, Sanctus Iacobus dicit, eius vanam esse Religionem.

Alia sunt ingenia & naturales Constitutiones, quæ medium inter hæc extrema tenent: nam ex seipsis sunt homines generosi, magnanimi, & ad res magnas & egregias bene propensi: & qui cupiant se ipsos eleuare super se, & ita in bono crescere; vt quotidie seipsum superent; aliunde tamen sunt doctores, prudentes; ac in omnibus, quæ aggrediuntur, circumspecti. Qui si quietem, solitudinem, ac silentium amant: id faciunt, quod iuxta rationis dictamen ita iudicant expedire. Hi inquam si à bonis Magistris instruantur, & adiuuantur, evadunt in virtute excellentes ad multorum utilitatem, suæque Religionis, & familiae, totiusque Ecclesie gloriam. De huiusmodi autem intelligitur, quod Ieremias dixit: *Virum assuetum portare iugum, fessurum solitarium, ac taciturnum; quia leuauit se super se. Primum enim seipsum super se eleuauit: cum in Religionis ingressu insigni magnanimitate opus fecit, hominis vires & adolescentie facultates excedens: sed postea eadem cordis magnanimitate aggreditur alia, quæ ipsum eleuant super se, & super omnia quæ ipsa caro & propria voluntas appetunt.*

Quamobrem primum amat stabilitatem, & constantiam in rebus omnibus, quas circa diuinum obsequium agit; detestatur *stultorum mutabilitatem* qui Lunam imitantur; amplectitur verò *sapientum constantiam*, qui semper *lucis sicut Sol*, sibi similes.

Deinde amat solitudinem: quæ vitæ Religiosæ est valde familiaris, & propria, & vt S. Chrysostomus ait in eo consistit, vt omnes eas personas euect, quæ possunt ipsius profectum impedire: sed manet in suo cœnobio, horrens exitus leues per plateas, ac domos sæculares: sciens, quod Religio (vt Bernardus ait) idem sit Religiosis, quod est piscina seu lacus piscibus: in quo manentes viuunt, & conseruantur; inde verò extracti pereunt. Et S. Antonius (vt refertur in Decreto) dicere solebat: *Quemadmodum pisces*

Iac. 1. 26.

1.
Ec. 27. 2.2.
Hom in Pf.
4 ad finem.Ser. 1. de S.
Andrea.
16. q. 1. c.
Placuit.

extra aquam vivere non possunt; ita & religiosos extra suum monasterium non esse tutos, quando vanitas aut leuitas extra suam deducit claustrum. Amat præterea solitudinem cellæ suæ certis tēporibus, vt in ea explere possit penſum suorū exercitiōrū spiritualiū. Qui tamen non propterea tēpore opportuno alio tempore cōmunicare, & agere cum alijs vitis probis eius Professionis. Et S. Dorotheus ait: antiquos Patres consueuisse diuidere perfectionem religiosam in duas partes; quarum altera erat, nosse solam esse, & quietum in sua cella; altera verò, scire, agere, & versari cum patribus & senioribus domesticis: vt bonis eorum exemplis & consilijs instrueretur.

serm. 16.

3.

Ex his oritur vt etiam amet silentium, cum omni ea seueritate, quam Religionis Regulæ præscribunt; eò quòd ad eius conseruationem multum id referat. Sed non loquitur tamen hic Ieremias præcipue de silentio exteriori: si enim religiosus sit solus; quid mirum, si taceat, non habens cum quo loquatur? Sed quoniam qui soli sunt, solent intra seipſos valde loquaces esse, lingua scilicet imaginationis & ratiocinationis colloquentes cum absentibus, quasi essent præsentēs; aut secum ipsis in varijs negotijs: ait non solus solus solitarius sed etiam *taciturnus*: amando scilicet internum silentium, & frangendo mentis vagationes, & ratiocinationes inutiles; quæ sunt verbis otiosis ac superfluis.

4.
Locutio
hominis
cum Deo.

SED quoniam impossibile est, hominem ita interiori tacere, vt cum nemo loquatur: addit vltimò Propheta, quod idem *leuauit se super se*: ad loquendum cum Deo, cum Angelis, & Sanctis; oratione scilicet & contemplatione quibus spiritum suum cum Diuino per amorem coniungit. Et quoniam nihil est excelsius ipſo Deo: id eò non potest homo altius eleuare se super se; quàm cum se coniungit Deo si que vnus Spiritus cum illo. Frisius Hieronymus explicans hæc verba dicit: militum Christi perfectio est eam mentem habere à cunctis terrenis negotijs, & tumultu sæculi: eam quæ quantum humana imbecillitas sinit, festinat vnire cum Christo. Ad hanc autem perfectionem aspirare debent Religiosi, quamuis rara sit & paucis dono Dei hæc perfectio cōcessa: eò quòd pauci, ex seruire, qui necesse est, sese disponant, vt illam Deus ipsis largiatur. Est tamen operæ pretium, vt Nonitij ab ipſo statim initio eam discere incipiant: ascendentes per quatuor iam insinuatos gradus, & portantes semper super se iugum legis cum obedientia perfecta: hoc enim nullo tempore, nullo loco aut occupatione, aut exercitio per totam vitam est deponendum.

§. 2.

SED pergit vterius Ieremia doctrina ne enim, qui se, eleuat super se, enuescat & pereat: hoc ei pondus adijcit: *Ponet in puluere os suum*: hoc est de mis: eliget sibi vltimum locum in rebus omnibus, relinquens alijs primū

Nis

Nec vacat mysterio, quod non dixerit Propheta: ponet in terra os suum; *sed in pulvere* parte scilicet minutissima, & vilissima & inutilissima terra; quoniam verè humilis, ex rebus vilibus eligit sibi vilissimas, & abiectissimas in vestim, habitatione, & alia suppellectili; & in reliquis huius mundi. Et quāvis multa praestet, iudicat se seruum inutilem, omni honore & laude indignum, & ut appareat, eum id non facere coactum, sed sponte, ea phrasi utitur, *ponendi os in pulvere*; quasi eum osculans; humiliationemq; & abiectiōē magno amore complectēs: nec satis sibi esse existimat humilitatem ex veritate proprie cognitionis ortam; sed & illam amplectitur; quam Sanctus Bernardus humilitatem charitatis & affectus appellat: red quod delicias suas reperet opprobria & contemptus: ideoque extendit sese, ad tubeandos & amplectendos quos potest. Ac propterea etiam non dixit Ieremias, quod sedet in pulvere, *sed in eo ponet os suum*. Quemadmodum enim, qui in terra ledet, non nisi mediam partem corporis ei coniungit, qui autem eandem osculatur, caput quoque ei coniungit, quæ suprema pars est hominis: ita qui perfectè est humilis, suā humiliationem exercet in rebus omnibus, excelsis, & abiectis; in ijs quæ sunt corporis, & quæ sunt Spiritus, in materia eruditionis, & in materia virtutis: *nam a quanto magnus est, humiliat se in omnibus*. De quo, quoniam à Deo contra primos nostros parentes, propter eorum peccatū sententia illa fuit lata: *b Quia pulvis es, & in pulverem reverteris*. Os in pulvere ponere, illumq; osculari, est, acceptare & venerari iustitiæ diuinæ, sententiā, utiq; ei subijcere contentē se dignū esse, qui conuertatur in pulverē, indignū verò, qui oculos in cælum eleuet. Nam, quāvis hinc se eleuet supra se; ut coniungatur Deo; inde tamen, sese humiliat & abijcit vsq; ad pulverem, quem habet sub pedibus agnoscens, se pulverē esse: ac proindè, se id pro meritum, ut ab omnibus calcetur, & conculcetur. Hoc ipsum tamen, quod se ita abijcit, ipsum iuuat, ut se iterum erigat, ampliusq; leuet super seipsum. Ipsiū enim Dei praxis & mos est exaltare humiliantem se; & *c suscitare a terra inopem, & de stercore erigere pauperem: ut collocet eum cum principibus populi sui*. Hinc humilitati innititur Iusti fiducia & securitas; nam verè humilis, non est pusillanimis; sed quò minus in se; eo amplius confidit in Omnipotentia Dei. Quāvis, ne fiducia proprios limites transgrediatur; nec ipse nimis tutū se reputet: eidem coniungit castum timorem, qui vineam custodit, ac tuetur. Nulla enim securitas, mater est negligentia; ac destruit per seuerantiam. Ac propterea Ieremias, postquam dixit: ponet in pulvere os suum, adiecit: *si forte: si forte: si forte: ut hac via bonum possideat, quod cupit*. Dixit verò *si forte*: non quod de misericordia & liberalitate Diuina dubitet: sed quod intra seipsum confundatur, & erubescat, suam agnoscens indignitatem.

Ex hac humilitate vltimum illud oritur, quod est quasi culmen Evangelicæ

1.
Serm. 4. in Cant.

a Ecc. 3. 10.

b Gen. 3. 19

c Ps. 112. 7.

2.

3.

g:lica perfectionis: promptitudo scilicet ad excipiendas iniurias, & contemptus; ærumnas, ac dolores euenturos; cum quadam fame & siti eorū. Ita concludit Ieremias dicens: *Dabit percutienti se maxillam, satrabim appu-
briu.* Quatuor sunt qui possunt Tyronem percutere. Deus, cum eum ma-
bis, alijsq; laboribus vilitat; Prælatus, cum eum reprehendit, & pro eius de-
fectibus punit; aut rebus durioribus & alperioribus eum exerceat, ac pro
amici & locij, cum aliqua dicunt, aut faciunt contra ipsum, quæ enim ma-
gunt & contemnunt: ac denique inuisibiles aut visibiles hostes: qui eum
persequuntur & cruciant. Omnibus enim his maxillam suam offert, ut per-
curiatur, conspuatur, & irrideatur; acceptans lubens omnes ictus, & con-
temptus exorientes, instar famelici, ac sitientis hominis, cupientis malum
cibi & potūs: quod possit famem & sitim suam sedare. Ex quo promerit,
non solum non oderit eos, à quibus læditur, ac contemnitur; sed eorum pe-
tius amet ex toto corde. Et quamuis illi sint hostes, & ex aliquo odio ipse
vulnerent: non propterea eos desinit diligere, & in sua immittere vitæ
sicut enim dolores & contemptus amat & amplectitur: ita eos amat à qui-
bus inferuntur: & sic sua desideria explet: ut in omnibus imitetur dis-
cissimum suum Magistrum ac Redemptorem, de seipso dicentem: *de Corpore
meum dedi percutientibus, & genas meas vellentibus: faciem meam non auer-
tenti incipientibus & conspuentibus in me. Posui faciem meam ut petram durissimam,
ut ictus exciperem: & scio quoniam non confundar.* Quæ autem maior felici-
tas in hac vita esse potest: quàm heroica huiusmodi exempla nostri Salu-
toris imitari: dum in ipsis contemptibus honor inuenitur, in doloribus qui-
etiam in ærumnis ac laboribus quies, ac solatium; & saturitas in eo, quod
videat se repleri? Tunc enim valde excellenter promissio illa impleretur, dicitur
di Religiosis centuplum e *cum persecutionibus*, ob saturitatem & letitiam
quam Deus in illis tribuit.

Hæ sunt præcipuæ virtutes, in quibus debent eminere Nobis, ut
suo Tyrocinio feruentes sint ac perfecti. Et ex ipsis conficere licet
lenchum talentorum, & facultatum, quæ in illis esse debent: ut ad Pro-
fessionem aut vota admittantur: ita ut Magistri diligenter examinent, & re-
ferunt: an omnes illas habeant; aut saltem, ad eas comparandas, aptitudi-
nem. An scilicet magnam habeant fidem, quæ sola in exitu ex seculo, rebus
visibilibus deserendis, dirigantur; an decreuerint, Deum accipere in heredi-
tatem, ac possessionem: desiderantes eum semper, & in rebus
omnibus quærere; an totam suam fiduciam ac fortitudinem ita in eo
locent, ut longanimes sint, & moras in explendis ijs, quæ promittit, ferant
à iuuentute tua Domini iugum portauerint? & an propensionem nu-
beant, & sese applicent ad ferendum vitæ Religiosæ iugum, cum tanquam
obedi-

d Isai. 50. 6

e Mar 10. 30

obedientia & subiectione? an quietem, solitudinem siue recollectionem, & silentium ament: vt seorsim cum Deo agant? an sint generoso corde, cupientes eleuare se super seipos. vt egregia quæque in Diuino seruitio libenter aggrediantur: & studeant intime coniungi suo Creatori? an ad res humiles & abiectas afficiantur; & propendeant, vt vltimum sibi locum in rebus istis eligant? & an ad opprobria, dolores, & ærumnas sustinendas parati sint, easque esuriant, ac sitiant? Hæ præcipue sunt dotes & qualitates feruentium Tyronum: quamuis non statim possint illas ad eam perfectas habere. Sed Prælati ac eorum Magistris incumbit, eos iuuare, & ad progressum stimulare: vt in proximo capite apparebit.

CAPVT XI.

RATIO TYRONES IUVANDI ANTE VOTORVM EMISSIONEM; seq. ad eadem edenda præparandi.

QVAMVIS DEUS DOMINUS noster vocans ad statum religiosum & inspirans renunciations & vota, quæ in eo fiunt: præcipue adiuet gratia efficacia suæ vocationis, vt ea executioni mandentur, cooperante ipso nouitio feruenter, vt dictum est: vult nihilominus, vt Prælati Religionum per Moysen significati; & Magistri nouitiorum per Aaton, curam gerant eorum, quos ipse vocauit; iuuentque vt promulã mundo recedant, & consciant in ipso Nouitiatu itinera perfectionis cum tanto seruore, vt suorum votorum oblationem & Professionem ipsa exerce lenter perficiant: ad tres præcipuos fines in hoc aspicientes. *Primus* est, in eius Dei gloria: quæ crescit splendore sanctitatis, quam habebunt, ipsius obsequio se totos manciparunt. *Secundus* est, bonum ipsiusmet Religionis: cuius incrementum & perfectio ex eo dependet, vt bonos eius tradat, sanctitatem promouentes, quam mater ipsa profitetur. *Tertius* est, bonum ipsorummet tyronum: vt proficiant, & opus Dei cum dignitate faciant, suaque vota in magna excellentia offerant, & perfectionem consequantur, ad quam sunt vocati. Torum hoc complectitur perfectus zelus a charitate proueniens: quæ duobus suis actibus amoris Dei, & proximi, urget Prælatos, ipsos Magistros, & alios Religionis seniores, vt Nouitiorum ac Tyronum perfectionem promouere studeant, ob tres prædictos fines. Quod iucundo quodam colloquio spiritus Sanctus explicuit in libro Canticorũ, sic dicens: *Soror nostra parua, & vbera non habet. Quid faciemus soror nostra in die, quando alloquenda est? (cũ scilicet agetur de ea sponso tradenda) respondit: ad faciemus super eum propugnacula argentea: si ostium est, compingemus illa tabule cedris.* Quæ verba continent quandã ratione consultandi, quã

Supr. c. 2.

Ad bonum Religionis.

a Can. 8. 8.

